

Հիսուս Քրիստոսի Հայտնությունը — Թիվ տասնվեց

Յոթ Որոտների Բացահայտումը. Հայտնության և Թաքնված Պատմության Մարգարեական Վերլուծություն

Jeff Pippenger

2023-11-15

Մենք շարադրում էինք մարգարեական իրադարձությունների այն հաջորդականությունը, որը նույնացվում է յոթ որոտների ծածուկ պատմությամբ, ինչպես այն ներկայացված է Հայտնություն գրքի տասնմեկերորդից մինչև տասներեքերորդ գլուխներում: Մենք դեռևս չենք հասել այդ իրադարձությունների զարգացման այն կետին, որտեղ պիտի համադրենք բողոքականության եղջյուրի և հանրապետականության եղջյուրի պատմությունը: Եվ դեռևս չենք պատրաստել նաև այնպիսի հասկացողության հենք, որպեսզի ճշգրտորեն նշենք Իսլամի դերը Կեսգիշերյան աղաղակի լուրում: Սակայն այս իրադարձությունների հետ կապված կա մի շատ կարևոր ճշմարտություն, որը ցույց է տալիս, թե մարդն ինչ պետք է անի, երբ հասկանում է բացվում ու կնիքից ազատվում ճշմարտությունները: Հայտնության օրհնությունը ներառում է այնտեղ գրված բաները «պահելու» պատասխանատվությունը:

Պատմության այն գիծը, որ բացվում է կնիքից, Աստծո ստեղծագործական զորությունն է փոխանցում նրանց, ովքեր պիտի լսեն, կարդան և պահեն այնտեղ գրված բաները: Ուստի այժմ ժամանակն է հեռանալ Եսայու վերջին մարգարեական պատմության, ինչպես նաև Հայտնության գրքի տասնմեկերորդից մինչև տասներեքերորդ գլուխների մեր քննությունից, որպեսզի հաստատենք այն նշանակությունը, թե ինչ են նշանակում այն «երեքուկես օրը», որոնց ընթացքում Եղիան և Մովսեսը մեռած պառկած էին տեղեկատվական գերարագ մայրուղու փողոցում, որ անցնում է մեռած չոր ոսկորների հովտով: Այն, ինչ այժմ պիտի նույնականացնենք, «անապատի» խորհրդանշանն է:

Վերջին հոդվածում մենք առանձնացրինք այն իրադարձությունների հաջորդականության չորս մարգարեական վկաներին, որոնք հաստատվում են յոթ որոտների ծածուկ պատմությամբ: Քրիստոսի պատկերի գիծը, երկու վկաների գիծը, գազանի պատկերի գիծը և հյուսիսի կեղծ թագավորի գիծը:

Կեղծ հյուսիսի թագավորի գծի երկրորդ կեսը սկսվում է 538 թվականին պապության զորացումով: Այնուհետև պապությունը՝ հյուսիսի թագավորի հոգևոր կեղծօրինակը, հազար երկու հարյուր վաթսու տարի ոտնակոխ արեց հոգևոր Երուսաղեմն ու հոգևոր Իսրայելը:

Եվ նրանք պիտի ընկնեն սրի սայրով, և գերության պիտի տարվեն բոլոր ազգերի մեջ, և Երուսաղեմն ոտնակոխ պիտի լինի հեթանոսների կողմից, մինչև որ հեթանոսների ժամանակները լրանան: Ղուկաս 21:24.

Հովհաննեսին ասվեց չափել թե՛ սրբաբանը և թե՛ զորքը, սակայն նրան նաև ասվեց դուրս թողնել գավիթը, որովհետև այն տրված էր հեթանոսներին հազար երկու հարյուր վաթսույն տարի:

Եվ ինձ տրվեց գավազանի նման եղեգ, և հրեշտակը կանգնած՝ ասաց. «Վե՛ր կաց և չափի՛ր Աստծո տաճարը, և զոհասեղանը, և այնտեղ երկրպագողներին: Բայց տաճարից դուրս գտնվող գավիթը թող դո՛ւրս, և մի՛ չափիր այն, որովհետև այն տրված է հեթանոսներին. և սուրբ քաղաքը նրանք ոտնատակ պիտի տան քառասուն և երկու ամիս»: Հայտնություն 11:1, 2.

Հովհաննեսն ու Ղուկասը վկայում են, որ հեթանոսները «կոխտուում են» «Երուսաղեմը»՝ «քառասուն և երկու ամիս»: Հովհաննեսը նշում է այդ տևողությունը, իսկ Ղուկասը պատմության ավարտը: Այս երկու վկաները անդրադառնում են Դանիելի ութերորդ գլխի տասներեքերորդ համարի հարցին:

Այնուհետև ես լսեցի, որ մի սուրբ խոսում էր, և մի ուրիշ սուրբ ասաց այն սրբին, որ խոսում էր. «Մինչև ե՛րբ պիտի տևի տեսիլքը մշտնջենական զոհի և ավերակություն բերող հանցանքի մասին, որպեսզի թե՛ սրբաբանը և թե՛ զորքը ոտնատակ տրվեն»: Դանիել 8:13:

Սրբաբանի և զորքի ոտնակոխ լինելու տևողության վերաբերյալ հարցը մատնանշում է երկու ավերիչ ուժեր, որոնք պիտի գործադրեին Երուսաղեմը, որ Դանիելում ներկայացված է որպես «սրբաբան» և նաև «զորք», ոտնակոխ անելու գործողությունը: Այս համարի ճիշտ հիմնարար ըմբռնումը, ինչպես այն արտահայտել է J. N. Andrews-ը, այն է, որ համարը մատնանշում է երկու ավերիչ ուժեր, որոնք ոտնակոխ արեցին թե՛ սրբաբանը, թե՛ զորքը: Համարում նշված առաջին ավերիչ ուժը հեթանոսությունն է, իսկ երկրորդը՝ պապականությունը: «Զորք» բառը Դանիելի այն արտահայտությունն է, որով Հովհաննեսը նույնացնում է տաճարի «երկրպագուներին», այսինքն՝ Երուսաղեմում գտնվողներին:

«ԴԱՆԻԵԼ 8-ՈՒՄ ԿԱՆ ԵՐԿՈՒ «ԱՄԱՅԱՑՈՒՄՆԵՐ»:—Այս փաստը Հովսիա Լիթչն այնքան պարզ է ներկայացնում, որ մենք բերում ենք նրա խոսքերը.

««Ամենօրյա զոհը» անգլերեն տեքստի ներկա ընթերցումն է: Բայց բնագրում զոհի նման որևէ բան չի գտնվում: Սա բոլոր կողմերից ընդունված է: Դա թարգմանիչների կողմից դրա վրա դրված հավելում կամ մեկնողական կազմություն է: Ճշմարիտ ընթերցումն է՝ «ամենօրյան և ամայացման հանցանքը», որտեղ «ամենօրյա»-ն և «հանցանքը» միմյանց հետ կապված են «և»-ով. ամենօրյա ամայացումը և ամայացման հանցանքը: Դրանք երկու ամայացնող գործություններ են, որոնք պետք է ամայացնեին սրբաբանը և զորքը»:—Prophetic Expositions, Volume 1, page 127.

«Պարզ է, որ սրբաբանը և զորքը պիտի ոտնահարվեին մշտնջենական զոհաբերությամբ և ամայացման հանցանքով: 13-րդ համարի ուշադիր ընթերցումը հաստատում է այս կետը: Եվ այս փաստը հաստատում է ևս մեկը, այն է՝ որ այս երկու ամայացումները այն երկու մեծագույն ձևերն են, որոնց ներքո Սատանան փորձել է կործանել Եհովայի պաշտամունքն ու գործը: Պարոն Միլլերի

դիտողությունները այս երկու արտահայտությունների նշանակության վերաբերյալ, ինչպես նաև այն ընթացքը, որ ինքն է որդեգրել այդ նշանակությունը ճշտելու համար, ներկայացվում են հետևյալ վերնագրի ներքո.»

«Երկու ամայությունները հեթանոսությունն ու պապականությունն են»

«Ես շարունակեցի կարդալ և չէի կարողանում գտնել այլ որևէ դեպք, որտեղ այն [ամենօրյա] հանդիպեր, բացի Դանիելում: Այնուհետև [համաքառարանի օգնությամբ] վերցրի այն բառերը, որոնք դրա հետ կապված էին՝ «վերցնել հեռու» . նա պիտի վերցնի հեռու «ամենօրյան», «այն ժամանակից, երբ ամենօրյան պիտի վերցվի հեռու» և այլն: Ես շարունակեցի կարդալ և մտածում էի, թե այս խոսքի վրա լույս չեմ գտնի . վերջապես հասա Բ Թեսաղոնիկեցիս 2:7, 8-ին: «Որովհետև անօրենության խորհուրդն արդեն ներգործում է, միայն թե այժմ խափանողը պիտի խափանի, մինչև որ վերացվի ճանապարհից, և ապա այն անօրենը պիտի հայտնվի», և այլն: Եվ երբ հասա այդ տեքստին, ո՛հ, որքան պարզ ու փառավոր երևաց ճշմարտությունը: Ահա՛ այնտեղ է: Դա՛ է «ամենօրյան»: Այժմ, ի՞նչ է Պողոսը նկատի ունենում «նա, ով այժմ խափանում է» կամ արգելակում է ասելով: «Մեղքի մարդ» և «անօրենը» ասելով՝ նկատի ունի պապականությունը: Ապա ի՞նչն է խափանում, որ պապականությունը հայտնվի: Ի՞նչ, հեթանոսությունն է . ուրեմն «ամենօրյան» պետք է նշանակի հեթանոսություն:—Second Advent Manual, էջ 66»: J. N. Andrews, The Sanctuary and the 2300 Days, 33, 34.

«Ղևտական» քսանվեցերորդ գլխի «յոթ ժամանակների» կատարման մեջ հեթանոսությունը հազար երկու հարյուր վաթսուն տարի կոխկռտեց սրբարանը և գորքը, ապա պապականությունը նույն գործը շարունակեց ևս հազար երկու հարյուր վաթսուն տարի: Ըստ Ղուկասի և Հովհաննեսի՝ պապականությունը հազար երկու հարյուր վաթսուն տարի կոխկռտեց Երուսաղեմը, մինչև որ 1798 թվականին պապականությունը ստացավ իր մահաբեր վերքը: 1798 թվականից հանելով հազար երկու հարյուր վաթսուն տարի՝ ստացվում է 538 թվականը: 538 թվականից հանելով հազար երկու հարյուր վաթսուն տարի՝ ստացվում է մ.թ.ա. 723 թվականը, երբ Ասորեստանը, որն այդ ժամանակ հյուսիսի բառացի թագավորն էր, Իսրայելի հյուսիսային թագավորությունը գերության տարավ:

Հովհաննեսը հիշատակում է միայն այն հազար երկու հարյուր վաթսուն տարիները, որոնց ընթացքում պապականությունը ոտնահարեց սրբարանը և գորքը, մինչդեռ Ղուկասը վերաբերում է թե՛ հեթանոսության, թե՛ պապականության՝ հազար երկու հարյուր վաթսունական երկու ժամանակաշրջաններին, որոնց ընթացքում նրանք ոտնահարեցին Երուսաղեմը, քանի որ նա ասում է. «մինչև որ հեթանոսների ժամանակները կատարվեն»: Ղուկասը Երուսաղեմի ոտնահարումը ներկայացնում է որպես մեկ «ժամանակից» ավելի բան, որովհետև այն անվանում է հեթանոսների «ժամանակների» կատարումը:

Իհարկե, 1856 թվականին Միլլերական ադվենտիզմը դարձավ լատդիկեական, և յոթ տարի անց նրանք մերժեցին Ղևտական քսանվեցերորդ գլխի «յոթ ժամանակների» ճշմարտությունը, ուստի անհնար է, որ ադվենտիզմը տեսնի այս պարզ

աստվածաշնչյան փաստերը: Այն փաստը, որ ես մատնանշում եմ, այն է, որ յոթ որոտների ծածուկ պատմությունը, որը նույնականացնում է երեք սահմանաքար, ինչպես նաև առաջին և երկրորդ սահմանաքարի միջև եղած մի ժամանակահատված, ապա նաև երկրորդ և երրորդ սահմանաքարերի միջև եղած երկրորդ ժամանակահատված, ներկայացված է կեղծ հյուսիսի թագավորի մարգարեական գծի ներսում:

Այդ գիծը սկսվեց մ.թ.ա. 723 թվականին, երբ Իսրայելի հյուսիսային թագավորությունը գնաց գերության՝ Ասորեստանի թագավորի ձեռքով, որը հյուսիսի բառացի թագավորն էր: Այնուհետև, 538 թվականին, հոգևոր հյուսիսի թագավորը զորացվեց, և ապա նա ևս տասներկու հարյուր վաթսու տարի ոտնակոխ արեց հոգևոր Երուսաղեմը, մինչև որ 1798 թվականին ստացավ մահացու վերք: Մ.թ.ա. 723 թվականից մինչև 538 թվականը այն ուժերը, որոնք Իսրայելին պահում էին ենթարկվածության մեջ, միշտ հեթանոսական ուժեր էին:

Քրիստոսի գիծը նույնականացնում է հյուսիսի ճշմարիտ թագավորի օծումը Նրա մկրտության ժամանակ՝ 27 թվին, և հազար երկուհարյուր վաթսու մարգարեական օր անց Նա խաչվեց: Այնուհետև Նրա աշակերտներին զորություն տրվեց ներկայացնելու հյուսիսի ճշմարիտ թագավորի լուրը մինչև Ստեփանոսի քարկոծվելը՝ 34 թվին: Միակ ժամանակը, երբ Քրիստոսը Իր ծառայության ամբողջ հազար երկուհարյուր վաթսու օրերի ընթացքում չքայլեց, այն էր, երբ Նա հաղթական մուտքի ժամանակ հեծյալ մտավ Երուսաղեմ: Հետևաբար Նա հազար երկուհարյուր վաթսու օր կոխտեց Երուսաղեմը, ինչպես խաչից հետո արեցին նաև Նրա աշակերտները: Երկու գծերն էլ՝ կեղծ հյուսիսի թագավորը և Քրիստոսը՝ հյուսիսի ճշմարիտ թագավորը, հազար երկուհարյուր վաթսու օր կոխտեցին Երուսաղեմն ու զորքը:

Հեթանոսությունը կեղծ նմանակումն էր բառացի հրեաների երկրային սրբարանի ծառայության երկրպագության համակարգի, իսկ պապականությունը կեղծ նմանակումն է հոգևոր հրեաների երկնային սրբարանի ծառայության: Հեթանոսության հազար երկու հարյուր վաթսու տարիները զուգահեռ էին Քրիստոսի հազար երկու հարյուր վաթսու օրերին, իսկ պապականության հազար երկու հարյուր վաթսու տարիները զուգահեռ էին աշակերտների հազար երկու հարյուր վաթսու օրերին:

Երկու տողերից յուրաքանչյուրն էլ պարունակում է յոթ որոտների ծածուկ պատմության նույնանման մարգարեական կառուցվածքը, որի հրապարակային բացումը սկսեց տեղի ունենալ 2023 թվականի հուլիսին: Այդ բացումը մասամբ իրականացվեց Միլլերական շարժման առաջին հիասթափության ճանաչմամբ: Նրանց առաջին հիասթափությունը ներմուծեց մի ժամանակաշրջան, որը տասը կույսերի առակում կոչվում է «ուշանալու ժամանակ»: «Ուշանալու ժամանակը» ավարտվեց Նյու Հեմփշիրի Էքզեթերի ճամբարային ժողովում, երբ Կեսգիշերային աղաղակի լուրն ամբողջովին հաստատվել էր: Էքզեթերի ճամբարային ժողովը դարձավ երկրորդ ուղենիշը, որը այնուհետև ներմուծեց մի ժամանակաշրջան, որի ընթացքում հռչակվում էր Կեսգիշերային աղաղակի լուրը, մինչև որ հասավ դատաստանի երրորդ ուղենիշը և վերջին հիասթափությունը:

Երեք սահմանաքարերն էին առաջին հիասթափությունը, Կեսգիշերային աղաղակի պատգամը և վերջին հիասթափությունը: Այդ երեք սահմանաքարերը համընկնում են երբայերեն «Ճմարտություն» բառի հետ, որը ներկայացնում է երբայական այբուբենի առաջին, տասներեքերորդ և վերջին տառերը: Այն, որ առաջինն ու վերջինը երկուսն էլ հիասթափություններ են, ներկայացնում է Ալֆայի և Օմեգայի ստորագրությունը:

Միլլերիական պատմության մեջ հազար երկու հարյուր վաթսուն օրվա ուղղակի ներկայացում չկա, սակայն Միլլերիական պատմությունը առաջին շարժման պատմությունն է և, հետևաբար, նախապատկերում է վերջին շարժումը: Վերջին շարժման մեջ առաջին հիասթափության պատմությունը սկսվեց 2020 թվականի հուլիսի 18-ին, և այն պատկերված է Հայտնության տասնմեկերորդ գլխում: Հայտնության տասնմեկերորդ գլխում երկու վկաները սպանվում են՝ նշանավորելով վերջին շարժման առաջին հիասթափությունը, որը նախապատկերվել էր առաջին շարժմամբ:

Հայտնություն գրքի տասնմեկերորդ գլխում հիասթափությունը ներմուծեց հազար երկու հարյուր վաթսուն օրերի մի ժամանակաշրջան, որի ընթացքում նրանց մեռյալ մարմինները փողոցում էին, և այսպիսով նշանավորվեց առակի ուշացման ժամանակը: Նրանց հարության ժամանակ նրանք նույն ժամին բարձրացվում են որպես դրոշ, ինչ ժամին կատարվում է կիրակնօրյա օրենքի դատաստանը: Երկու վկաների պատմությունը ներառում է հազար երկու հարյուր վաթսուն օրերի խորհրդանշական մի ժամանակաշրջան:

Յոթ որոտների ծածուկ պատմության մեջ երրորդ հրեշտակի շարժման մանրամասները տալիս են շատ ավելի մեծ հստակեցում, քան մյուս գուգահեռ գծերը, սակայն երրորդ հրեշտակի գիծը, հյուսիսի ճմարիտ թագավորի գիծը և հյուսիսի կեղծ թագավորի գիծը բոլորն էլ կրում են նույն մարգարեական հատկանիշները՝ սկզբնական կետ, որին հաջորդում է ժամանակաշրջան, որը հասնում է միջնակետին, և դրան հաջորդում է ժամանակաշրջան, որը հասնում է դատաստանին՝ վերջնակետում:

Հազար երկու հարյուր վաթսուն օրերը յոթ որոտների թաքնված պատմության հիմնական տարրերից են: Հայտնության տասներկուերորդ գլխում հազար երկու հարյուր վաթսուն օրերը խորհրդանշվում են որպես «անապատ»:

Եվ կինը փախավ անապատ, ուր Աստուծոց պատրաստված մի տեղ ուներ, որպեսզի այնտեղ նրան կերակրեն հազար երկու հարյուր վաթսուն օր: Հայտնություն 12:6:

Եկեղեցին փախավ անապատ՝ տասներկու հարյուր վաթսուն տարի խույս տալու պապական իշխանության ոտնակոխությունից: Տասնչորսերորդ համարը տալիս է մեկ այլ վկայություն:

Եվ կնոջը տրվեցին մեծ արծվի երկու թևերը, որպեսզի նա թռչի անապատը՝ իր տեղը, որտեղ սնվում է մի ժամանակ, ժամանակներ և կես ժամանակ՝ օձի երեսից: Հայտնություն 12:14.

Եկեղեցին վիշապի և պապության հալածանքից փախալ հազար երկու հարյուր վաթսուն տարի, և, հետևաբար, «անապատը» հազար երկու հարյուր վաթսուն օրերի խորհրդանիշն է: Այդ թիվը Դանիելի և Հայտնության գրքերում ուղղակիորեն հանդիպում է յոթ անգամ, սակայն Սուրբ Գրքերում այն ներկայացված է նաև մի քանի այլ ձևերով: Ամեն մի դեպքում այն ներկայացնում է Ղևտական քսանվեցերորդ գլխի «յոթ ժամանակները»:

Անկախ այն բանից՝ հեթանոսությունն էր ոտնահարում սրբաբանն ու զորքը մ.թ.ա. 723 թվականից մինչև 538 թվականը, թե պապականությունն էր ոտնահարում հոգևոր Երուսաղեմն ու այնտեղի երկրպագուներին, դա Աստծո ժողովրդի ցրման պատկերացումն էր, որը հետևանք էր այն բանի, որ Աստծո ժողովուրդը խախտել էր «երկրի շաբաթների» ուխտը, ինչպես ներկայացված է Ղևտական գրքի քսանհինգերորդ և քսանվեցերորդ գլուխներում: Քսանվեցերորդ գլխում այն կոչվում է Աստծո ուխտի վեճ:

Եվ Ես ձեզ վրա սուր պիտի բերեմ, որ վրեժ լուծի Իմ ուխտի հակառակութեան համար. և երբ դուք հավաքվեք ձեր քաղաքների մեջ, Ես ձեր մեջ ժանտախտ պիտի ուղարկեմ, և դուք պիտի մատնվեք թշնամու ձեռքը: Ղևտական 26:25.

Աստծու ուխտի դեմ ապստամբությունը Աստծու ժողովրդի վրա բերեց այն ստրկությունն ու ցրումը, որոնք ներկայացված են որպես «իմ ուխտի վեճը»: Առանց այդ պատժի հասկացության, որը Դանիելը Մովսեսի «անեծք» և «երդում» է կոչում, և որը նաև կոչվում է «իմ ուխտի վեճը», մարդը կուրանում է՝ չտեսնելու Քրիստոսի գործի ավելի խոր նշանակությունը, ինչպես այն ներկայացված է Դանիելի իններորդ գլխում: Էլեն Ուայթի գրություններում Լատդիկեական կուրության մեջ գտնվող Աստծու ժողովրդի հետևողական գնահատականն այն է, որ նրանք չեն կարող «պատճառից՝ հետևանքի» տրամաբանել: Դուք կարող եք հայտարարել, թե հասկանում եք իսկապես դարերի հազար երկու հարյուր վաթսուն տարիները, բայց եթե չգիտեք այդ ոտնակոխ լինելու «պատճառը», ապա կույր եք:

Եվ նա ուխտը պիտի հաստատի շատերի հետ մեկ շաբաթի համար, և շաբաթի կեսին պիտի դադարեցնի զոհն ու ընծան, և պղծությունների տարածման պատճառով այն պիտի ամայացնի, մինչև վախճանը, և որոշվածը պիտի թափվի ամայացածի վրա: Դանիել 9:27.

Քրիստոսի կողմից ուխտի հաստատումը անմիջականորեն կապված է «Նրա ուխտի վեճի» հետ: «Անեծքի» տևողությունը երկու հազար հինգ հարյուր քսան տարի էր, և Քրիստոսի կողմից հենց այդ նույն ուխտի հաստատման տևողությունը երկու հազար հինգ հարյուր քսան օր էր: Համաձայն եբրայական «ճշմարտություն» բառի, որը տալիս է յոթ որոտների ծածուկ պատմության կառուցվածքը, այն մարգարեական շաբաթը, որի ընթացքում Քրիստոսը պետք է հաստատեր Իր ուխտը, ուներ երեք նշանաբար, որոնք ներկայացված են եբրայական այբուբենի առաջին, տասներեքերորդ և վերջին տառերով:

Շաբաթվա առաջին նշանաքարը Նրա մկրտությունն էր, երկրորդ նշանաքարը՝ խաչը, իսկ վերջինը՝ Ստեփանոսի մահը: Հրաժարվել տեսնել Ղևտական քսանվեցերորդ գլխի «յոթ ժամանակները», ինչպես երկնային հրեշտակները առաջնորդեցին Վիլյամ Միլլերին տեսնելու այդ «յոթ ժամանակները», նշանակում է զրկվել լիովին տեսնելու հենց այն մարգարեությունը, որտեղ Քրիստոս թափեց Իր արյունը և հաստատեց հենց այն ուխտը, որին Իր բառացի հին ժողովուրդը մերժել էր: Ամեն ոք, ով ի վերջո փրկվում է, «ճշմարտության» մասին կունենա միայն մասնակի և անկատար հասկացողություն: Բայց ոչ ոք չի փրկվում, եթե միտումնավոր հրաժարվում է տեսնել «ճշմարտությունը»: Հոր մոտ տանող միայն մեկ ճանապարհ կա, և այդ ճանապարհը Հիսուսն է, իսկ Հիսուսը «ճշմարտությունն» է:

Սա խորհելու արժանի ըմբռնում է, որովհետև այն վերաբերում է Ղևտական քսանհինգերորդ և քսանվեցերորդ գլուխների ուխտին: «Յոթ ժամանակների» «անեծքը» եկավ հին բառացի Բսրայելի վրա՝ երկրի հանգիստը թույլատրելու կարգադրությունները գործադրելու և Հոբելյանի հրահանգները կատարելու նրանց չկամության պատճառով: Դա մեղք էր՝ գործը չկատարելու, այսինքն՝ բացթողման մեղք: Անեծքը եկավ նրանց վրա այն բանի համար, որ նրանք թողել էին անել մի գործ, որը պատվիրված էր նրանց կատարել, այլ ոչ թե այն պատճառով, որ նրանք ուղղակիորեն խախտել էին մի պատվիրան, ինչպես «մի՛ սպանիր» կամ «մի՛ գողանար»: Նրանք պարզապես անտեսեցին երկրի հանգիստը թույլատրելու հետ կապված կարգադրությունները: Այն ադվենտիստները, որոնք պարզապես չեն ընդունում «յոթ ժամանակները» (որ հրեշտակները առաջնորդեցին Ուիլյամ Միլլերին հայտնաբերելու), որովհետև ինչ էլ որ լինի նրանց ոչ սրբացած պատճառը, պարզապես երբեք ժամանակ չեն հատկացրել ճշմարտությունն իսկապես քննելու համար, և նույն տեսակի բացթողման ապստամբությունն են գործում՝ արհամարհելով նույն այդ ուխտային տեղեկությունը, որը հին բառացի Բսրայելն արհամարհեց: Սկիզբը պատկերում է վերջը:

Հայտնություն տասներկուում հիշատակված հազար երկու հարյուր վաթսուն օրերը, որոնք նույնացվում են որպես «անապատ», «յոթ ժամանակների» խորհրդանիշն են: Թե՛ Քրիստոսի ծառայության հազար երկու հարյուր վաթսուն օրերը, և թե՛ աշակերտների ծառայության հազար երկու հարյուր վաթսուն օրերը ներկայացնում են ամբողջ շաբաթը, որի ընթացքում ուխտը հաստատվում էր: Թե՛ այն հազար երկու հարյուր վաթսուն տարիները, որոնց ընթացքում հեթանոսությունը կոխկրտեց Աստծու ժողովրդին, և թե՛ այն հազար երկու հարյուր վաթսուն տարիները, որոնց ընթացքում պապականությունը կոխկրտեց Աստծու ժողովրդին, ներկայացնում են Մովսեսի անեծքի ամբողջ «յոթ ժամանակները»:

Հայտնություն տասնմեկում, հազար երկու հարյուր վաթսուն օրերից հետո, մեռած ոսկորները կենդանության են վերադարձվում, որպեսզի ուխտի մեջ մտնեն որպես հարյուր քառասունչորս հազար: Սակայն, որպեսզի նրանք իրականացնեն այդ ուխտային հարաբերությունը, նրանցից պահանջվում է կատարել ուխտի պայմանները, ինչպես Դանիելը կատարեց իններորդ գլխում: «Յոթ ժամանակների» ուխտի

պայմանները պարունակում են հստակ ցուցումներ նրանց համար, ովքեր հայտնվում են թշնամու երկրում: Երբ նրանք, ովքեր արթնանում են այն իրականությանը, որ իրենք սփռված են եղել, փափագում են վերադառնալ Տիրոջը, Ղևտական քսանվեցը տալիս է ցուցումներ, թե ինչպես նրանք պետք է վերադառնան:

Եվ ձեզանից մնացածները պիտի հյուծվեն իրենց անօրենության մեջ՝ իրենց թշնամիների երկրներում, և նաև իրենց հայրերի անօրենությունների մեջ պիտի հյուծվեն նրանց հետ միասին: Եթե նրանք խոստովանեն իրենց անօրենությունը և իրենց հայրերի անօրենությունը՝ իրենց հանցանքով, որով հանցանք գործեցին իմ դեմ, և նաև այն, որ Ինձ հակառակ ընթացան, և որ Ես էլ նրանց հակառակ ընթացա ու նրանց բերեցի իրենց թշնամիների երկիրը,— եթե այնժամ նրանց անթլփատ սրտերը խոնարհվեն, և նրանք ընդունեն իրենց անօրենության պատիժը,— այնժամ պիտի հիշեմ Իմ ուխտը Հակոբի հետ, և նաև Իմ ուխտը Իսահակի հետ, և նաև Իմ ուխտը Աբրահամի հետ պիտի հիշեմ, և երկիրը պիտի հիշեմ: Ղևտական 26:39–42:

Սուրբ Գրքերում «հալվել» արտահայտությունը նշանակում է քայքայվել, ապականվել և սպառվել: Հալվել նշանակում է վատթարանալ՝ վերածվելով մեռած, չոր ոսկորների: Եվ այս ցուցումը մատնանշում է մահը, քանի որ այն իրենց վիճակին արթնացողներին ներկայացնում է որպես «ձեր թշնամիների երկրում»:

Վերջին թշնամին, որ պիտի ոչնչացվի, մահն է: Ա Կորնթացիս 15:26:

2020 թվականի հուլիսի 18-ին տեղի ունեցավ երրորդ հրեշտակի շարժման առաջին հիասթափությունը: Այն նախապատկերվել է սուրբ մարգարեական բարեփոխչական գծերի բոլոր մյուս առաջին հիասթափություններով: Եզեկիելի երեսույթերորդ գլուխը վերջին օրերում Աստծո ժողովրդին ներկայացնում է որպես ցրված, ապականված և սպառված մինչև այն աստիճան, որ նրանք պարզապես մեռած, չոր ոսկորների մի հովիտ էին: Նրանք գտնվում են թշնամու երկրում, որը մահվան երկիրն է: Հայտնություն տասնմեկերորդ գլխում երկու վկաները սպանվեցին և թողնվեցին փողոցում: Բոլոր մարգարեները համաձայն են միմյանց հետ: Ուստի Մովսեսը խոսում է նրանց, որոնք մեռած են այն փողոցում, որ անցնում է Եզեկիելի հովտով: Իրենց հիասթափված վիճակում նրանք հրահանգ են ստանում Երեմիայի միջոցով:

Ուստի այսպես է ասում Տերը. «Եթե դու վերադառնաս, ապա ես քեզ նորից պիտի վերադարձնեմ, և դու պիտի կանգնես իմ առջև. և եթե թանկագինը զատվես անարժանից, դու պիտի լինես ինչպես իմ բերանը. թող նրանք վերադառնան քեզ մոտ, բայց դու մի՛ վերադարձիր նրանց մոտ»: Երեմիա 15:19.

Երեմիային հայտնում է տրվում, որ եթե նա ցանկանում է խոսել Աստծու համար, պետք է վերադառնա, և այդպիսով նա պետք է զատի պատվականը անարգից: Հատվածի համատեքստը ցույց է տալիս, որ անարգը նրանք են, որոնց մոտ նա չպետք է վերադառնա: Երբ նա այդ հատվածում ներկայացված է որպես իր հիասթափված վիճակում եղող, նա վկայում է, որ մենակ էր:

Ես չնստեցի ծաղրողների ժողովում և չուրախացա. ես մենակ նստեցի քո ձեռքի պատճառով, որովհետև դու ինձ լցրեցիր բարկությամբ: Երեմիա 15:17.

Երեմիան չէր նստում «ծաղրողների ժողովում», որովհետև նա նստում էր մենակ: Նա չպիտի վերադառնար անարգների մոտ, որոնք ծաղրողների ժողովն են: 1863 թվականին ադվենտիզմը սկսեց իր վերադարձը դեպի «ծաղրողների ժողովը», երբ վերադարձավ Բաբելոնի դուստրերի աստվածաշնչյան մեթոդաբանությանը՝ Մովսեսի «յոթ ժամանակները» մերժելու համար: Սակայն Երեմիան ավելի հատուկ կերպով խոսում է վերջին օրերի մասին, քան միլլերական պատմության: Երբ մեռած ոսկորների հովտում եղողները արթնանում են այն փաստին, որ գտնվում են թշնամու երկրում, նրանք երբեք չպիտի վերադառնան նրանց մոտ, որոնք ցնծացել էին իրենց մահվան վրա՝ փողոցում: Այդ խումբը կարող է վերադառնալ Երեմիայի մոտ, բայց նա չի կարող վերադառնալ նրանց մոտ:

Բայց եթե նրանք պիտի վերադառնան, ապա նրանք նույնպես պետք է կատարեն Մովսեսի տված այն հրահանգները, որոնք ուղղակիորեն կապված են «յոթ ժամանակների» հետ: Նրանք, որ Հայտնության տասնմեկերորդ գլխում մեռած են փողոցում, մեռած են երեքուկես օր, ինչը մարգարեականորեն «անապատն» է:

Ահա թե ինչու մեռյալների սկզբնական արթնացումը կատարվում է մի պատգամով, որը պատճառ է դառնում, որ ոսկորները միավորվեն, սակայն նրանք դեռ կենդանի չեն: Նրանց հզոր բանակ դարձնելու համար հարկավոր է չորս հողմերի պատգամը, որն է կնքման պատգամը: Առաջին պատգամը, որ նրանց համախմբում է, գալիս է «ձայնից»:

Մխիթարեցե՛ք, մխիթարեցե՛ք Իմ ժողովրդին,— ասում է ձեր Աստվածը: Խոսեցե՛ք Երուսաղեմի սրտին և աղաղակեցե՛ք նրան, որ նրա պատերազմը լրացել է, որ նրա անօրենությունը ներվել է, որովհետև նա Տիրոջ ձեռքից կրկնապատիկ է ստացել իր բոլոր մեղքերի համար: Անապատում աղաղակողի ձայնն է. «Պատրաստեցե՛ք Տիրոջ ճանապարհը, շտկեցե՛ք մեր Աստծու համար մայրուղի անապատում: Ամեն ձոր պիտի բարձրացվի, և ամեն լեռ ու բլուր պիտի խոնարհեցվի, և ծուռը պիտի ուղիղ դառնա, և խորդուբորդ տեղերը՝ հարթավայր»: Եսայիա 40:1–4:

Ձայնը գալիս է անապատից, որը «յոթ ժամանակների» ցրման խորհրդանիշն է: Այդ ձայնը անապատում է, որովհետև Եզեկիելն էլ տարվեց մեռած ոսկորների հովիտը: Նա վկայում էր հենց այդ հովտից, ոչ թե հեռվից:

Տիրոջ ձեռքը ինձ վրա էր, և Նա ինձ դուրս տարավ Տիրոջ Հոգով ու ինձ դրեց այն հովտի մեջտեղում, որը լի էր ոսկորներով: Եզեկիել 37:1.

Հովիտը երեքուկես օրվա անապատն է: Ձայնի խոստումն այն է, որ Երուսաղեմի անօրենությունը քավված է, և որ նրա պատերազմն ավարտված է: Այս խոստումը ներկայացնում է հարյուր քառասունչորս հազարի կնքումը, որ կատարվում է վերջին օրերին: Սակայն նրա անօրենության քավությունը կապված է նրա՝ իր բոլոր մեղքերի համար «կրկնակի» ընդունելու հետ: Մովսեսի կողմից առաջարկված միջոցը պահանջում է խոստովանություն ոչ միայն նրանց անօրենությունների, այլև նրանց հայրերի անօրենությունների մասին: Եթե նրանք կատարեն այդ պատվերը, նրանց անօրենությունը կքավվի:

Մենք այս ճշմարտությունները կշարունակենք հաջորդ հոդվածում:

Այո՛, ամբողջ Իսրայելը խախտեց քո օրենքը՝ հեռանալով, որպեսզի չհնազանդվի քո ձայնին. ուստի մեզ վրա թափվեց անեծքը և այն երդումը, որ գրված է Աստծու ծառա Մովսեսի օրենքում, որովհետև մենք մեղանչեցինք նրա դեմ: Եվ նա հաստատեց իր խոսքերը, որ ասաց մեր դեմ և մեր դատավորների դեմ, որոնք դատում էին մեզ, մեզ վրա մեծ չարիք բերելով. որովհետև ամբողջ երկնքի տակ այնպիսի բան չէր եղել, ինչպիսին եղավ Երուսաղեմի վրա: Ինչպես գրված է Մովսեսի օրենքում, այս ամբողջ չարիքը եկավ մեզ վրա. սակայն մենք չաղաչեցինք Տեր մեր Աստծու առաջ, որպեսզի դառնանք մեր անօրենություններից և հասկանանք քո ճշմարտությունը: Դանիել 9:11–13.